

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **RENT & REAL Finance s.r.o.**, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek - Místek, zastoupeného Mgr. Lukášem Mokřým, advokátem se sídlem Sokola Tůmy 743/16, Ostrava, proti žalovanému **České obchodní inspekci** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015 č. j. ČOI 62082/14/O100/4000/14/15/Hy/Št, ve věci pokuty za porušení zákona o spotřebitelském úvěru,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 26. 1. 2015 č. j. ČOI 62082/14/O100/40000/14/15/Hy/Št se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení celkem 16.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Lukáše Mokrého, advokáta se sídlem Sokola Tůmy 743/16, Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 2. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015 č. j. ČOI 62082/14/O100/4000/14/15/Hy/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu

předcházející rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. ČOI 51852/14/4000 ze dne 20. 5. 2014, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, pro porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a tím naplnění skutkové podstaty ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím a rozhodnutí potvrdil.

Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, neboť žalobce se porušení zákazu použít ke splacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru směnku nebo šek, vyplývající s ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, nedopustil. Ve všech čtyřech posuzovaných případech je sice součástí smlouvy o spotřebitelském úvěru dohoda mezi žalobcem a spotřebitelem o vystavení zajišťovací blankosměnky, tato ovšem nezajišťuje úvěr ani jeho příslušenství, neboť tyto závazky spotřebitele byly z použití směnek výslovně vyloučeny, když bylo ujednáno, že *„v případě, že dlužník bude v prodlení s placením jakéhokoliv závazku podle této smlouvy s výjimkou závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z úvěru, je věřitel oprávněn, nikoliv však povinen, vyplnit na bankosměnce směnečnou částku nepřesahující celkovou dlužnou částku, včetně veškerých smluvních pokut, splatnou dlužníkem věřiteli na základě nebo v souvislosti s touto smlouvou, s výjimkou částky závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, dále libovolné datum a místo splatnosti, domáhat se uspokojení z bankosměnky“*. Blankosměnka tak zajišťuje jiné závazky dlužníků ze spotřebitelské smlouvy než je splacení úvěru. Výklad přijatý ze strany správního orgánu I. stupně i žalovaného zjevně vybočuje z dosloveného znění zákonného pravidla. Pokud by zákonodárce chtěl vyloučit použití směnek a šeků i k splacení či zajištění ostatních závazků u spotřebitelských úvěrů, nepochybně by tak učinil, jak tak učinil např. u zprostředkovatelských smluv v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Nad to, jak vyplývá z právní teorie i z nové úpravy obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), smluvní pokuta není zajišťovací nástroj, ale nástroj utvrzující v zaplacení. Správní orgán I. stupně dále chybně dovodil, že směnečné prohlášení umožňuje doplnit dlužnou částku včetně jistiny, vycházejí přitom z definice § 3 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru, což je ovšem v rozporu s textem úvěrové smlouvy. Smluvní pokuta navíc není ihned splatná, jak se správní orgán I. stupně a žalovaný domnívají, ale teprve na výzvu žalobce. Směnku tak není možno vyplnit ihned při vzniku prodlení spotřebitele, ale teprve po marném uplynutí ve výzvě stanovené lhůty k zaplacení smluvní pokuty.

Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného pro chybný výklad ustanovení § 20 odst. 1 písm. d), zákona o spotřebitelském úvěru, podle kterého se věřitel nebo zprostředkovatel dopustí správního deliktu tím, že směnku nebo šek „použije“ v rozporu s § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Podle žalobce je pod pojmem „použít“ nutno chápat teprve až uplatnění směnky nebo šeku, nikoliv uzavření dohody o zajištění obsažené v úvěrové smlouvě. Spotřebitel může vystavit směnku nebo šek bez vědomí a souhlasu žalobce, neboť jsou to jednostranné právní

úkony. I v takovém případě by se při žalovaným přijatém výkladu žalobce dopustil správního deliktu.

Dále žalobce namítl nedostatek pravomocí žalovaného rozhodnout, neboť podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o České obchodní inspekci, o odvolání rozhoduje Ústřední ředitel České obchodní inspekce, nikoliv Ústřední inspektorát.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ani správní orgán I. stupně ani žalovaný se totiž nedopustili extenzivního výkladu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, naopak toto ustanovení vyložili v souladu s účelem, sledovaným zákonodárcem, aniž by byl jeho dopad jakkoliv nepřipustně rozšiřován. Vzhledem k tomu, že se v praxi po přijetí zákona o spotřebitelském úvěru ukázalo být používání smének problematické, snadno zneužitelné, bylo právě v rámci novely tohoto zákona doplněno mj. ustanovení § 18 zákona o spotřebitelském úvěru vylučující použití směnky nebo šeku, čímž mělo být zamezeno tomu, aby se podnikateli poskytujícímu či zprostředkujícímu spotřebitelské úvěry dostal v souvislosti se smlouvami, které spotřebitel uzavírá, do ruky nástroj, který může proti němu snadno použít k vymáhání prakticky jakýchkoliv nároků, přičemž pro účinnou obranu proti případnému zneužití je třeba disponovat úrovní znalosti právní úpravy, která mezi spotřebiteli obvyklá není. Postup žalobce, kdy zakázaný zajišťovací prostředek použil k zajištění jiného legálního zajišťovacího institutu tak podle žalovaného plně skutkovou podstatu správního deliktu vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru naplňuje, když smluvní pokuta je nepochybně zajišťovacím instrumentem a systematické zařazení úpravy smluvní pokuty v novém občanském zákoníku mezi nástroje utvrzující k zaplacení, nikoliv mezi nástroje zajišťovací, na jejím charakteru nic nemění. Co se týče výkladu termínu „použít směnku nebo šek“, žalobcův výklad je podle žalovaného v rozporu se smyslem zákona o spotřebitelském úvěru, neboť takové limitování zákazu by k dostatečné ochraně spotřebitelů nevedlo a ustanovení by postrádalo smysl. Spotřebitel by musel námitku vznést až ve směnečném či šekovém řízení, což je právě to, čemu chtěl zákonodárce zabránit s ohledem na komplikovanost příslušné právní úpravy. Co se týče nedostatku pravomoci žalovaného k rozhodnutí, Ústřední inspektorát je správním orgánem na rozdíl od ředitele, který je pouze funkční složkou; žalovaný k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 45/2008-56 z 23. 10. 2008, který k témuž závěru dospěl.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumá napadené rozhodnutí v souladu s ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Z připojeného správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 20. 5. 2014 tak, že žalobce uznal vinným za správní delikt, kterého se podle zjištění ze dne 3. 12. 2013 v sídle žalobce a dne 10. 12. 2013 a 8. 1. 2014 v sídle kontrolního orgánu dopustil ve smyslu § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru v postavení věřitele tím, že v rozporu s § 18 odst. 1 zákona

o spotřebitelském úvěru užil jako instrumentu k zajištění úvěru blankosměnky u smluv klientů A. O. dne 16. 5. 2013, D. Š. dne 12. 8. 2013, K. J. dne 8. 10. 2013 a Z. H. dne 11. 9. 2013, a byla mu podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; současně byl zavázán k náhradě nákladů řízení. Správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění učiněných ze spotřebitelských smluv č. 9089 uzavřené s A. O. dne 16. 5. 2013, č. 9090 s D. Š. dne 12. 8. 2013, č. 9094 s K. J. dne 8. 10. 2013 a č. 9092 se Z. H. z 11. 9. 2013, které obsahují v čl. 7.1.1.1. ujednání, že *„dlužník svým podpisem na této smlouvě potvrzuje, že v den podpisu této smlouvy vystavil a odevzdal věřiteli vlastní blankosměnku na řad věřitele, bez uvedení údaje splatnosti, směnečné sumy a místa platebního (domicilační doložky), s doložkou ‚bez protestu‘ ze svobodné vůle, dobrovolně a bez jakéhokoliv nátlaku či donucení“*; v bodě 7.1.1.2. je pak uvedeno, že *„v případě, že dlužník bude v prodlení s placením jakéhokoli závazku podle této smlouvy, s výjimkou závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, je věřitel oprávněn (nikoliv však povinen) vyplnit na blankosměnce směnečnou částku nepřesahující celkovou dlužnou částku (včetně veškerých smluvních pokut) splatnou dlužníkem věřiteli na základě nebo v souvislosti s touto smlouvou, s výjimkou částky závazku splatit poskytnutý úvěr nebo smluvní úroky z úvěru nebo úroky z prodlení, dále libovolné datum a místo splatnosti, a domáhat se uspokojení z blankosměnky“*. Správní orgán I. stupně ujednání posoudil tak, že směnkou se podle doslovného znění smlouvy sice nezajišťuje splacení poskytnutého úvěru nebo úroku z prodlení, ale je jí zajištěno splacení nákladů na úvěr specifikovaných v článku 5 smlouvy, které tvoří celkovou částku splatnou spotřebitelem, včetně jistiny, jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. f) zákona o spotřebitelském úvěru, což je v rozporu s ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Toto ustanovení rovněž vylučuje použití směnky nebo šeku zcela obecně, tedy nejen pro věřitele, ale i pro spotřebitele, a jedná se nepochybně o generální zákaz užití těchto zajišťovacích instrumentů kýmoli; obrat „použít“ nelze vázat pouze na uplatnění tohoto nástroje. Správní orgán I. stupně proto shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu, jak je uvedeno ve skutkové větě, a uložil žalobci pokutu podle zákonem stanovené sazby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vytýká správnímu orgánu I. stupně nepřipustně rozšiřující výklad ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a § 22 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, neboť zajišťovací směnky nezajišťují splacení úvěru ani příslušenství úvěru, ale pouze ostatních závazků dlužníka vůči žalobci jako věřiteli, a proto zákazu vyplývajícímu z § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nepodléhají; ustanovení je v tomto směru zcela jasné stejně jako ujednání v předmětných úvěrových smlouvách. Dále namítal nepřipustný extenzivní výklad u obratu „použít“, kdy má za to, že zákon vylučuje pouze použití směnky ve smyslu jejího uplatnění u soudu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ztotožnil se s výkladem přijatým správním orgánem I. stupně, výklad použitý žalobcem považuje za výklad ryze gramatický, nerespektující účel předmětného ustanovení, kterým byla ochrana spotřebitele, jejíž potřeba vyšla najevo z problémů při zajišťování spotřebitelských úvěrů směnkami, neboť při užití tohoto instrumentu je obrana proti jejich uplatnění komplikovaná a předpokládá

relativně dosáhnout znalost relevantní právní úpravy, kterou běžný spotřebitel běžně nedisponuje.

K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, *ke splácení nebo zajištění splácení spotřebitelského úvěru nelze použít směnku nebo šek.*

Podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, *věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 18 odst. 1 použije směnku nebo šek.*

Pro posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, je tak stěžejní výklad zákazu obsaženého v ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Zákon o spotřebitelském úvěru neobsahuje definici pojmů *splácení nebo zajištění úvěru*, v ustanovení § 3 písm. f) obsahuje pouze definici *celkové částky splatné spotřebitelem*, kterou definuje jako *součet celkové výše spotřebitelského úvěru a celkových nákladů spotřebitelského úvěru pro spotřebitele*, což pojmy *splácení nebo zajištění úvěru* nijak nedefinuje. Vzhledem k tomu, že spotřebitelský úvěr je speciálním typem úvěru, je proto nutno vyjít z úpravy úvěrové smlouvy, tedy úpravy obsažené v ustanovení § 497 zákona č. 513/1991 Sb. ve znění účinném ke dni uzavření předmětných spotřebitelských smluv (dále jen „obchodní zákoník“), podle kterého *smlouvou o úvěru se zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité části a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky*; dále v ustanovení § 504 obchodního zákoníku, podle kterého *dlužník je povinen vrátit poskytnuté peněžní prostředky ve sjednané lhůtě, jinak do jednoho měsíce ode dne, kdy byl o jejich vrácení věřitelem požádán*. Z uvedeného vyplývá, že splácením úvěru obchodní zákoník rozumí vrácení poskytnutých peněžních prostředků a tento výklad je pak podle názoru krajského soudu plně použitelný i pro účely zákona o spotřebitelském úvěru, neboť není v rozporu ani s výslovným zněním zákona, ani s jiným ustanovením zákona, ani s jeho účelem. Zákaz použít směnku nebo šek ke splácení nebo zajištění spotřebitelského úvěru přinesla do zákona o spotřebitelském úvěru novela č. 43/2013 Sb. Z důvodové zprávy přitom vyplývá, že k zákazu bylo přikročeno vzhledem ke zneužití směnek a šeků, kterým věřitelé a zprostředkovatelé poškozují spotřebitele, a vzhledem k rizikům, které z použití směnky nebo šeku pro spotřebitele vyplývají i tam, kde jich nebylo zneužito v jejich neprospěch. Ani z důvodové zprávy tak nevyplývá jiný výklad *splácení úvěru*, než vrácení poskytnutých peněžních prostředků (jistiny úvěru). Zákaz použít směnku nebo šek se proto vztahuje na splácení jistiny úvěru či zajištění splácení jistiny úvěru, a to včetně příslušenství, sdílejícího právní osud hlavního závazku, kterým jsou podle § 121 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., ve znění účinném ke dni uzavření předmětných smluv (dále jen „občanský zákoník“), úroky a úroky z prodlení úvěru. Zajištění směnkou či použitím směnky a šek k splácení jiných závazků, které ze smlouvy o úvěru vyplývají, či vyplývat mohou, zakázáno není.

V posuzovaných úvěrových smlouvách bylo použito blankosměnky k zajištění ostatních závazků dlužníka – spotřebitele vůči žalobci, mezi kterými je i závazek

zaplatit dohodnutou smluvní pokutu. Smluvní pokuta, kterou zákon o spotřebitelském úvěru rovněž nedefinuje, je upravena v § 544 odst. 1 občanského zákoníku tak, že *sjednají-li si strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán smluvní pokutu zaplatit, i když oprávněnému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda*; dále v ustanovení § 544 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého *nevyplývá-li z ujednání o smluvní pokutě něco jiného, je dlužník zavázán plnit povinnost, jejíž splnění bylo zajištěno smluvní pokutou, i po jejím zaplacení*. Smluvní pokuta je tedy koncipována jako nástroj zajišťující splnění zajišťované povinnosti, k čemuž dospěla i konstantní judikatura (za všechny srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 1 Cmo 744/96 z 30. 1. 1997 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1998 na straně 52 pod pořadovým č. 5/1998). Samostatný závazek platit smluvní pokutu může být zajištěn jakýmkoliv zajišťovacím instrumentem včetně zajištění blankosměnkou (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1976/2007 z 11. 3. 2008, z jehož odůvodnění vyplývá, že *„smluvní pokuta sjednána pro případ porušení smluvní povinnosti, je zajištěna zástavním právem jen tehdy, bylo-li v její prospěch (spolu s pohledávkou ze smlouvy nebo samostatně) zástavní právo výslovně zřízeno“*). Na charakteru samostatného závazku a zajišťovacího institutu smluvní pokuty nic nezměnila ani úprava § 2048 NOZ, podle kterého *„sjednají-li strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda ...“*. Systematické zařazení smluvní pokuty do oddílu 3 – utvrzení dluhu, na závěru, že smluvní pokuta je zajišťovací institut, nic nemění. Závazek *splatit úvěr* je tedy ve smlouvách zajištěn smluvní pokutou; závazek zaplatit smluvní pokutu) v případě porušení povinnost splatit úvěr) je samostatně zajištěn blankosměnkou, což zákazu vyplývajícimu z § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nepodléhá.

Ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně i žalovaný se při výkladu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru dopustil pro správní trestání nepřipustně extenzivního výkladu, žalobce nepoužil v posuzovaných úvěrových smlouvách blankosměnku v rozporu s § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a nespáchal správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, žaloba je v tomto směru důvodná a soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (výrok I.).

Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Pro úplnost soud dodává, že se neztotožnil s názorem žalobce, že žalovaným použitý výklad ustanovení *použít směnku nebo šek* v § 18 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, je nepřipustně rozšiřující. Zákon o spotřebitelském úvěru ani v tomto případě neobsahuje definici termínu *použít k zaplacení či k zajištění*, výklad žalobce však

odporuje i běžnému chápání slova „použít“, kdy pod pojmem „použít“ lze podřadit nejen výklad „uplatnit u soudu“, ale i „uplatnit u jiné osoby“ popř. „sjednat“.

Co se týče námitky nedostatku pravomoci žalovaného rozhodnout o odvolání žalobce, krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že správním orgánem rozhodujícím o odvolání je právě Ústřední inspektorát, nikoliv ředitel Ústředního inspektorátu; k tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008-56, podle jehož právní věty *„správním orgánem a účastníkem řízení před správním soudem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 69 soudního řádu správním je Krajský inspektorát České obchodní inspekce, nikoliv ředitel tohoto orgánu“*.

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, za podání návrhu na odkladný účinek žaloby ve výši 1.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření ke stanovisku žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu